

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਏਐਨ ਗਰੇਵਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ

ਉਮਰਾਓ ਸਿੰਘ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 784-ਡੀ.

11 ਮਾਰਚ 1966 ਈ

ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1957 ਦਾ 66)— ਧਾਰਾ 343— ਦੇ ਤਹਿਤ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ— ਕੀ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ—ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਫਜ਼ ਨੂੰ ਅਪੀਲ— ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ—ਕੀ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਤੀ "ਮਾਲਕ".

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1957 ਦੀ ਧਾਰਾ 343(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 444 ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 343(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨੋਟਿਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ:-

ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਂ ਹੋਰ ਉਚਿਤ ਰਿੱਟ ਬੇਲ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜੱਜ, ਮਿਤੀ 14 ਜੁਲਾਈ, 1965 ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਸੁਣਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ;

ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ, 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ;

ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਹੁਕਮ ਜਿਵੇਂ ਅਦਾਲਤ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ।

ਬੀ ਸੀ ਮਿਸ਼ਰਾ ਜੀ ਡੀ ਰਤਨ, ਵਕੀਲਾਂ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਆਰ ਐਨ ਟਿੱਕੂ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.

ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਬਸਤੀ ਹਰਫੂਲ ਸਿੰਘ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਮਿਉਂਸਪਲ ਨੰਬਰ 5967, ਵਾਰਡ ਨੰਬਰ 14 ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੰਬਰ 85 ਦਾ ਇੱਕ ਪਲਾਟ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 1963 ਵਿੱਚ 26,000/- ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉਕਤ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਇਮਾਰਤ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ 28 ਜੁਲਾਈ, 1964 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ

ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ 2 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਮਾਰਤ 27 ਮਾਰਚ, 1965 ਨੂੰ 43,000 /- ਰੁਪਏ ਦੀ ਲਾਗਤ ਨਾਲ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਨਿਗਮ ਨੇ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੇਸਮੈਂਟ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਰਸੀਸੀ ਦੀ ਛੱਤ ਬਿਨਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਖੜੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1957 ਦੀ ਧਾਰਾ 343(1) ਦੇ ਤਹਿਤ 48 ਘੰਟਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਢਾਹੁਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ, ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਜ਼ੋਨਲ ਅਫਸਰ ਨੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਛੱਤ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਬਨਵਾਰੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨੋਟਿਸ 17 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 22 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 343 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਢਾਹੁਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਐਕਟ ਦੇ. ਇਸ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਲਈ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 22 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ 17 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ। 28 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਵਾਬਦੇਹ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਪਰ ਇਹ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗਲਤ ਸੀ ਕਿ ਇਹ 17 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ-ਸਰਵਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵੀ ਇਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਾਮਲਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ

ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ ਤਾਂ ਜੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਏ ਜਾ ਸਕਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਤੱਥ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਮਿਤੀ 28 ਫਰਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ ਗ੍ਰਾਫ 3 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਂ ਏ. X ਅਤੇ B. XI ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਵੱਲੋਂ ਮੈਂ ਮੰਗੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਸੇਧਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਸੀ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੁਕਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਧ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬੀਹ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸਿਰਫ਼ ਰੁਪਏ ਦੇ pdymehf 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 50 ਸੀ.ਬੀ.ਐੱਸ.ਟੀ. ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜੋ ਕਿ ਸੀ.ਬੀ.ਐੱਸ.ਐੱਸ.ਟੀ. ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ.ਬੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਬੀ.ਆਰ.ਡੀ.ਟੀ.ਬੀ. ਨੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਬੇਬਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮਿਸਟਰ ਮਿਸ਼ਰਾ ਨੇ ਕੁਝ ਅੰਕ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ: -

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 343 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ wds bv thb ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੇਟੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ।

ਧਾਰਾ 343(2), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਟਿਊਸ਼ਨਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਵਾਨ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਸੁੱਕੇ ਹਨ, ਅਢੁੱਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਮਿਸਟਰ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 343 ਦੀਆਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਸੁੱਕੀਆਂ (2) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-

3. (1) ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 336 ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰੇ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਕੰਮ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਮਿਆਦ (ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਢਾਹੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਢਾਹੇ ਜਾਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। :

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਡਿਫਟੇਲਿਟਿਬ ਦਾ ਹੋ ਆਰਡਰ ਅਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ BOeh ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਈ.ਐਚ.ਬੀ. ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਠੀਕ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਂ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਉਸੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਵੱਖਰੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਭਾਵੇਂ ਪਹਿਲੀ ਵਿਵਸਥਾ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ, ਸਿੱਧਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੱਕ ਉਸਾਰੀ ਜਾਂ ਕੰਮ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਢਾਹੁਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ।"

ਹੁਣ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਉਸਾਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਜਾਂ ਮੁਕੰਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਗਰਮ ਹੋਟਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਅਤੇ 'ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ' ਤੋਂ ਵੱਧ ਗਰਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਆਦਿ ਦੀ ਕਾਪੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਲਈ ਵੀ ਇਹੀ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ (ਅਨੇਕਚਰ "RA") ਨੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਤੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ "ਬਨਵਾਰੀ ਲਾਲ" ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਸਮਾਂ ਪਾ ਕੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਬਨਵਾਰੀ ਲਾਲ ਨੂੰ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ 1965 ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ 22 ਅਪ੍ਰੈਲ 1965 ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਰੁੱਟੀ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਨੋਟਿਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਇਹ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਖੁਦ ਡਿਲੀਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਡਿਲੀਵਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਗਏ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਪਿਤਾ ਨੇ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ

ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੇ ਮੰਗ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਗਰਾਊਂਡ ਨੰਬਰ 6 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 17 ਅਪ੍ਰੈਲ 1965 ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਅਸਪਸ਼ਟ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨੋਟਿਸ 17 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੈਰਾ 13 ਦੇ ਗਰਾਊਂਡ ਨੰਬਰ 2 ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਮਿਸ਼ਰਾ ਨੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਿ ਇਹ ਮਤਭੇਦ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਗਲਤੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਕਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮੋਟੀ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 343 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 444 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਢਾਹੁਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 343 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਧਾਰਾ 444 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਵਕੀਲ ਮੈਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਕਿ

ਅਜਿਹੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 343 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 444 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਧਾਰਾ 343 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਕਿ ਨੋਟਿਸ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਰੁੱਟੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਵਿੱਚ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 444 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੋਰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਧਾਰਾ 444, ਢਾਹੇ ਜਾਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ, ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਢਾਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਉਹ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੰਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਸੇਵਾ ਧਾਰਾ 444 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਧਾਰਾ 343 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੀਮਾਵਾਂ ਚੱਲਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ

ਉਹ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਕੇ ਦੁਬਾਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Jayant Jindal